

den Invaliditet, den Paagjældende har. Meget ofte stiller det sig saaledes, at den ene Læge antager, at der er Kausalforbinding medens den anden er ikke i Stand til at finde den. Finantsministeriet ligesom Invalidebestyrelsen har saa selvfølgelig ikke Andet at gøre end at indhente den høieste Lægeautoritet's Udtalelse om Sagen, nemlig Sundhedskollegiets, og dette kan kun sige, hvad der i Folge dets bedste Overbevisning er sandt. Naar det nu viser sig, at Sundhedskollegiet ikke er i Stand til at paavise eller antage nogen Kausalforbinding mellem Bedkommendes i Krigen forholdte Saar og hans senere Invaliditet, er i Henhold til den nuværende Lovgivnings Bestemmelser hverken Finantsministeren eller Invalidebestyrelsen i Stand til at kunne gjøre Noget for ham. Naar man imidlertid ser, hvorledes Lægeattesterne kunne gaa i forskjellig Retning, er det meget let forstaaeligt, at mange, navnlig de paagjældende Invalider, der gaar med Mærke f. Ex. i Armen af Studsaar, de har faaet, og føler de indre Nerveimerter, ikke kunne forstaa, at ikke enhver ligesaa godt som de kan begribe Forbindelsen mellem deres Saar og deres formodede Invaliditet. Lige overfor disse Tilfælde er der efter den nuværende Lovgivning Intet at gjøre, men jeg henstiller til den høitærede Finantsminister og til det paagjældende Udvalg, om der ikke ved en eller anden Endring i Loven kunde f. Ex. stilles et Bøvløb til Finantsministerens eller Invalidebestyrelsens Raadighed til ogsaa i saadanne Tilfælde at yde en Hjælp. Ganske vist kunde man frygte for, at der saa kunde komme en uendelig Strøm af Ansøgere, og en Udgift, man ikke kunde beregne, men jeg tillader mig i den Henseende at gjøre opmærksom paa, at Invalidernes Antal fra Krigen jo er i stærk Aftagende, saa at man overordentlig let kan se af de Tilfælde, her er nævnt, at deres Antal, jeg sigter til ikke vil blive overordentlig stort. Jeg tillader mig altsaa at henstille dette. Jeg er overbevist om, de ærede Medlemmer af Finantsudvalget alle dele den Anstuelse, at man lige overfor saadanne Tilfælde maa ønske, at der paa en eller anden Maade kan være Midler til Stede, hvoraf der kan bevilges de Paagjældende en Sum. — Lige overfor, hvad der ellers er bleven udtalt, skal jeg fremsætte en eneste Bemærkning, og det er den, at medens jeg erkjender, at det er naturligt, at man ikke bør affjære Invalidernes Ret til ved Dom at faae deres Sag afgjort, staar det for mig saaledes, at en Afgjørelse ved Domstolene i Realen ikke er det Heldigste for Invaliderne. Invaliderne ere nemlig som oftest ikke i Stand til at præstere det, som

Domstolene maa betragte som fuldgjældigt Bevis. Den humaneste og bedste Fremgangsmaade overfor Invaliderne er, at der fra Invalidebestyrelsen og Finantsministerens Side vises den størst mulige Liberalitet og Humanitet, og i den Henseende har det været mig en Tilfredsstillelse at høre en Udtalelse, der meget nær falder sammen med den Anstuelse, jeg har nemlig at der saavel fra Finantsministeriet som fra Invalidebestyrelsens Side i alle de senere Aar er vist al den Liberalitet og al den Humanitet, som paa nogen Maade er forenelig med Lovgivningens Bestemmelser; til at overtræde disse er der selvfølgelig ingen Bemyndigelse. Jeg tillader mig derfor at gjentage min Henstilling til den høitærede Minister og til Udvalget at tage det enkelte af mig fremhævede Punkt under Overveielse. Jeg erkjender, at det er meget vanskeligt at finde en Formulering, der er tilfredsstillende, jeg har hidtil selv ikke været i Stand til at finde en saadan, men det vilde være ønskeligt at finde en, som sætter Finantsministeren i Stand til i saadanne Tilfælde hvor Kausalforbindingen mellem de Paagjældendes Saar og Invaliditet ikke kan bevises gennem Lægeundersøgelse, men hvor Billighed i høi Grad taler for en Understøttelse, at kunne tildele de Paagjældende en saadan.

Beth: Det fremgaar saavel af de Bemærkninger, hvormed det foreliggende Lovforslag er ledsaget, som af de Udtalelser, der fremkom fra den meget ærede Finantsminister, da Lovforslaget fremsattes her i Salen, at Marsagen til dets Fremkomst er den, at den meget ærede Minister ikke er tilfreds med de Afgjørelser, som har fundet Sted ved Domstolene. Jeg er i det Tilfælde, at jeg kjender eller i det Mindste har kjendt temmelig nøie til den Sag, som blev paafjendt ved Overretten, i Folge Bemærkningerne til Lovforslaget, den 18de December 1871 og ved Høiesteret den 5te November 1886. Den Invalid, som det der dreiede sig om, var en Mand, der hed Koch. Han var Skrædder af Profession, havde gjort Tjeneste i Krigen, saavidt jeg erindrer som Underofficer, og har nu en Funktion, jeg tror ved en Kirke i Svendborg. Jeg var beklippet for Overretten til at føre Sagen for denne Mand, iøvrigt efter hans Ønske udenfor min Tur, og jeg erindrer, skjøndt der nu er gaaet en Del Aar siden den Tid, endnu meget vel, at jeg havde og maatte have den Opfattelse, at Manden havde Ret, og at Invalideforsjættelsen havde gjort ham Uret. Den havde gjort ham Uret derved, at den ikke havde